

dece cine-va dăpъ vedealъ, аcеста ерă omълђ ne кар'лђ kănnoskăsse imperatorele. „Бънъ zioa, Kintiliane!“ i zisse елђ atănчї în limba greacъ. Kintiliană pomї, îngъnъ kъte-va kăvinte, врѣ съ respănzъ, dar nă fъkъ alta de kъtђ a artikъла ворбе fъpъ niчї o însemnare mi kari nă ерă din niчї o limbъ. Kintiliană nă mtiă grecește. Mirarea imperatorelăї fă profăndъ; елђ цinea minte bine къ altъ datъ vorbis- se kă Kintiliană într'aceastъ limbъ. „Doamne, eartъ- mъ, zisse în cea din зpmъ proskpissăđ; dar refăciassemă la nađisnї barbarе, mi amă vieđisїtă atїtђ de măltђ întpе елe, în kъtђ nă e de mirare съ si zitată limba лăї Omepe mi a лăї Demostene. — Nă e nimikă, zisse imperatorele, аceasta nă mъ va împedika de a цї da mъna ka зnđї vekїă amikă.“ Ши întinse mъna sa imperială лăї Kintiliană, kape nă kъtezъ aї refăsa pe a sa; dar авia Sentimă Severă attinse mъna proskpissăđї: „Ox, ox! zisse елђ, че este asta? eatъ o mъnъ kape scămъnъ преа măltă kă a ачелорђ оamenї din попорђ ne kari ï întrebă Scipione Nasika: „Ia spăneци-мї, amici, nă kămъva îmълацї ne mъnї?“ Anoї, лăindă зnђ aерђ гравђ: „Aceastъ mъnъ nă e mъnъ de patriciană, e o mъnъ de sklavă, zisse imperatorele; nă emti Kintiliană!... Dar mъrtăpisește totă, спăне cine emti, nă цї se va face nimikă.“ Bie- tăđ omă kъză îndatъ la niчїoarele imperatorelăї, mi mъrtăpisi totă; adikъ къ nă ерă nobilă, kă nă ерă patriciană; къ nă nămaї nă ерă Kintiliană, dar înkъ къ nă'лă kănnoshteà, nevъzindă-лă niчї o datъ; ва înkъ, niчї къ mtiă daka se află vre зnђ assemenea